

de Volkskrant

COLUMN RINSKE VAN DE GOOR | 17 maart 2022

Een ongelijkwaardige liefde, hij de dokter, zij de patiënt, maar een liefde niettemin

Wat ontredderd zit ze tegenover me. Haar oncoloog heeft haar verteld dat alles goed gaat en ze pas over een half jaar weer terug hoeft te komen voor controle. Ze weet dat ze eigenlijk blij zou moeten zijn, maar zo voelt het niet.

De afgelopen twee jaar waren intensief. Ze kreeg de diagnose kanker, op haar 32ste. Gelukkig een vorm die goed te genezen is, maar van een quick-fix was geen sprake. Na een periode van onzekerheid over de ernst en prognose volgden uitputtende perioden van operaties, chemo's en allerlei checks. Van een bruisende jonge vrouw veranderde ze in een kankerpatiënt met kaal hoofd en pantoffels aan. Terwijl haar vriendinnen bouwden aan hun carrière, trouwden en kinderen kregen, werd haar wereld kleiner en bestond haar leven uit het doorstaan van pijn, onzekerheid, misselijkheid en boven alles uit wachten. Op

onderzoeken, op behandelingen, op uitslagen, op prognoses, op vervolgplannen.

En nu kreeg ze te horen dat ze het leven weer kan gaan oppakken. Terug naar werk – maar haar ambities voor de advocatuur is ze kwijt en ze heeft nog geen idee waar ze nieuwe zingeving in kan vinden. Haar relatie is ondertussen stukgelopen – haar ziekenhuisritme bleek niet verenigbaar met zijn ambitieuze-dertigers-ritme.

Haar vriendinnen zijn allemaal meelevend en attent, maar ze voelt de emotionele afstand. Ze begrijpt het wel. Durf maar eens over je keuzestress bij het uitzoeken van keukenkastjes te beginnen tegen je vriendin met kanker, al heeft ze hen gezegd dat ze het leuk vindt om te horen over hun alledaagse beslommeringen. Maar ze ziet het ongemak in hun ogen. Ze verzwijgen hun carrièresuccessen voor haar en durven hun zwangerschapsenthousiasme niet te delen.

Maar al die tijd is haar oncoloog er voor haar geweest. Bij alle stappen in de onderzoeken en behandelingen stond hij naast haar. Hij begreep wat ze doormaakte en verwoordde haar verwarrende gevoelens. En nu wees hij haar dus de deur. Een half jaar zonder hem.

Ze is bang, want de ziekenhuiswereld met zijn vaststaand ritme is inmiddels háár wereld geworden. Van de buitenwereld voelt ze zich vervreemd.

Zo zit ze hier in mijn spreekkamer. Ze weet eigenlijk niet goed wat haar vraag is of wat ze komt doen. Ze begrijpt niet helemaal

waarom ze ontdaan is van goed nieuws. We bespreken haar verdriet. Hoe ze haar oncoloog gaat missen. Hoe hij haar anker werd en het niet raar is dat het moeilijk is hem los te laten nadat ze zo'n intens traject heeft doorlopen, waarbij hij haar maatje was. Dat het een ongelijkwaardige vreemdsoortige liefde is die ze voor hem voelt, hij de dokter, zij de patiënt, maar een liefde niettemin.

Ik heb haar van harte welkom geheten terug in de buitenwereld en aangespoord om weer voorzichtig te ruiken aan het leven buiten het ziekenhuis. Onwennig zal ze haar plek weer gaan zoeken, maar ik zeg je: dat komt goed.

Rinske van de Goor is huisarts

OVERGENOMEN VAN:

[HTTPS://WWW.VOLKSKRANT.NL/WETENSCHAP/EEN-ONGELIJKWAARDIGE-LIEFDE-HIJ-DE-DOKTER-ZIJ-DE-PATIENT-MAAR-EEN-LIEFDE-NIETTEMIN~B41AAA87/](https://www.volkskrant.nl/wetenschap/een-ongelijkwaardige-liefde-hij-de-dokter-zij-de-patient-maar-een-liefde-niettemin~B41AAA87/)